

Arrest

nr. 69 067 van 24 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 24 maart 1981 te Sintet, Gambia. U bent van Fullah afkomst en u bent moslim. Tot 2001 woonde u in uw geboortedorp Sintet samen met uw familie. Na uw studies verhuisde u in 2001 naar het dorp Tabokoto in de hoop er een job te vinden. U vond er werk en kon aan de slag als ober in een restaurant in de toeristenbuurt. Vanaf 2002 werkte u in het restaurant 'African Queen bar' waar veelvuldig buitenlandse toeristen over de vloer kwamen, met wie u regelmatig uitging in de uitgaansbuurt na uw werkuren. Op 14 april 2008 ontmoette u in het restaurant waar u werkte een Britse toerist Mark (W.), die een week op vakantie was in Gambia. Jullie spraken de dagen erna een paar keer af, en de dag voor hij terug naar zijn thuisland vertrok, zei Mark tegen u dat hij homo was, en vroeg hij u of u een partner had. U antwoordde dat u niet op vrouwen

viel, maar dat het nog te vroeg was om een relatie te beginnen. Jullie wisselden telefoonnummers uit, en bleven telefonisch contact houden wanneer Mark terug in Groot-Brittannië was. In november 2008 keerde Mark terug naar Gambia voor een twee weken durende vakantie. Op zijn verjaardag, 10 november, begonnen jullie een relatie. Tijdens zijn vakantie verbleven jullie twee weken in een guesthouse 'Easy Time'. Op 21 november 2008 diende Mark weer terug te keren naar Engeland. Zijn plan was om in 2009 opnieuw terug te komen naar Gambia, maar omdat hij zijn job in 2009 verloor, ging dat plan niet door. Mark kwam pas in december 2010 terug naar Gambia, en ook deze keer huurde hij een kamer in het guesthouse 'Easy Time' waar jullie beiden konden verblijven. Op 12 december 2010 kwamen jullie 's nachts terug naar het guesthouse en hadden nog wat plezier op het balkon van jullie kamer. U vermoedt dat iemand van het guesthouse de politie gebeld moet hebben want wat later hoorden jullie geklop op de deur, en u zag langs het raam dat de politie voor het guesthouse stond. Terwijl uw vriend Mark de deur ging opendoen, besloot u langs de achterdeur te ontsnappen, over het hek te klimmen en wat verder een taxi te nemen om naar uw vriend Alhagie te gaan. U legde uw probleem aan hem uit en kon bij hem onderduiken gedurende drie weken, van 12 december 2010 tot 4 januari 2011. In die tijd contacteerde uw vriend een smokkelaar (S.D.) die u zou helpen Gambia te ontvluchten. Op 4 januari 2011 verliet u Gambia en de volgende ochtend kwam u in België aan. Op 5 januari 2011 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vervolging vreest door de gemeenschap en de overheidsdiensten omwille van de door u beweerde homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uw beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende de ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid en uw verklaringen hieromtrent. Wanneer u gevraagd wordt op welke leeftijd u zich aangetrokken voelde tot mannen, antwoordt u dat u in 1995 op school, toen u in graad 7 zat, een kamer deelde met (L.T.), met wie u in bed speelde en met wie u regelmatig seks had (zie gehoorverslag CGVS, p.11), op de leeftijd van amper 14 jaar. Vervolgens wordt u gevraagd of u dan gevoelens had voor deze (L.), waarop u verklaart dat jullie de meeste nachten seks hadden, en dat indien hij niet gestorven zou zijn, jullie misschien samen zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Vervolgens wordt u nogmaals de vraag gesteld of u gevoelens had voor (L.), waarop u zegt dat er geen gevoelens waren en dat jullie beiden geen vriendin hadden; u gaat zelfs verder en beweert dat (L.) op u kroop, dat hij uw trui uit deed, dat jullie seks hadden, en dat u vervolgens wakker werd en zich afvroeg wat hij deed (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Het is hoogst opmerkelijk dat u bij uw beweerde ontdekking van uw homoseksualiteit enkel seks gerelateerde feiten ter sprake brengt, en dat u nergens enige gevoelens voor (L.), of eventueel voor andere mannen of jongens, naar voren brengt. Dergelijke expliciete verklaringen omtrent uw beweerde eerste seksuele ervaringen op 14-jarige leeftijd komen dan ook niet doorleefd en overtuigend over. Bovendien wordt u later tijdens het gehoor gevraagd of u voor uw relatie met Mark ooit gevoelens heeft gehad voor andere mannen, waarop u antwoordt dat Mark de enige is voor wie u ooit gevoelens heeft gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Ook deze verklaring is niet heel erg aannemelijk omdat u tijdens het gehoor ook verklaart dat u tijdens uw werk in het restaurant, regelmatig buitenlandse toeristen ontmoette, met wie u bovendien na uw werkuren uitging, en met wie u, of althans sommigen van hen, zelfs beweert seks te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12). U kan bovendien geen concrete voorbeelden of namen van zulke buitenlandse toeristen geven wanneer u hiernaar gevraagd wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Het komt niet erg overtuigend over dat u enerzijds beweert zich aangetrokken te voelen tot mannen sinds 1995, maar dat u nog nooit gevoelens voor andere mannen zou hebben gehad voor uw beweerde relatie met Mark.

Wanneer u gevraagd wordt wat u voelde toen u zeker wist dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, aangezien u toch in een land leefde waar homoseksualiteit niet aanvaard wordt, verklaart u dat u de eventuele gevolgen wel kende, maar dat u bent wie u bent en dat u opgelucht was (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Dit laatste antwoord is hoogst opmerkelijk gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst. Met uw antwoord lijkt u aan te geven dat u zonder al te veel problemen uw homoseksuele geaardheid aanvaardde hoewel u toch in een maatschappij leefde die homoseksualiteit niet echt toejuicht. Dit erg weinig doorleefde antwoord komt dan ook allesbehalve overtuigend over. Dat u zich niet meer vragen stelde over uw homoseksuele gevoelens is des te merkwaardiger aangezien u uit een religieuze

moslimfamilie en omgeving komt (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U zegt hieromtrent zelfs dat het in uw geboortedorp Sintet niet mogelijk was om een relatie te hebben met een meisje toen u jong was omdat het niet toegelaten was, wanneer gepeild wordt naar uw relaties met vrouwen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Wat later tijdens het gehoor laat u zelfs vallen dat wanneer u nageroepen werd op straat omwille van uw homoseksualiteit, dat het u niets kon schelen, omdat u nu eenmaal zo bent (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Het is vreemd dat u nergens gevoelens van angst, vertwijfeling of onzekerheid ter sprake brengt die toch verwacht mogen worden tijdens de ontdekking van een homoseksuele geaardheid in een homofobe omgeving.

Voorts kan u niet helemaal overtuigen wat uw beweerde homoseksuele relatie met Mark (W.) betreft. U beweert Mark (W.) voor het eerst ontmoet te hebben in april 2008 toen hij voor een week op vakantie was in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Jullie zouden jullie gevoelens voor elkaar wel ter sprake hebben gebracht in die periode, maar nog geen relatie zijn begonnen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). In november 2008 kwam Mark opnieuw naar Gambia voor twee weken, en op 10 november 2008 zouden jullie een relatie zijn begonnen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). In de periodes dat Mark niet in Gambia was, zouden jullie om de drie dagen telefonisch contact hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U kan enerzijds wel een aantal details geven over Mark (W.), zoals de namen van zijn ouders, zijn leeftijd en zijn laatste jobs die hij in Engeland zou gehad hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.9), maar anderzijds moet u toch op een aantal vragen over Mark het antwoord schuldig blijven. Zo verklaart u dat Mark al een partner voor jullie relatie heeft gehad, maar hoe lang Mark en zijn ex-partner zijn samen geweest en wat de naam van die ex-partner was, weet u dan weer niet (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). U verklaart ook dat de vader van Mark overleden zou zijn, maar hoe of wanneer zijn vader overleden is, weet u ook niet, hoewel u op een gegeven moment tijdens het gehoor zelf zegt dat u vragen had gesteld over de familie van Mark alvorens een relatie met hem te beginnen (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). U beweert ook geen vrienden van Mark te kennen in zijn thuisland Engeland (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Wanneer u dan gevraagd wordt wat jullie elkaar allemaal vertelden tijdens de telefoongesprekken die jullie om de drie dagen zouden gevoerd hebben wanneer Mark in Engeland was, komt u niet verder dan te stellen dat jullie zeiden hoezeer jullie elkaar misten, en dat jullie zelfs sekstelefoons deden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Dit alles maakt dat uw antwoorden op vragen over Mark niet echt doorleefd overkomen, des te meer omdat u bovendien ook zelf beweert tijdens het gehoor dat u Mark eerst goed wilde leren kennen alvorens een relatie met hem te beginnen door met hem te praten, onder andere over zijn familie (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Het meest frappant is echter het feit dat u sinds het incident in het guesthouse, waarbij u zou ontsnapt zijn aan de politie via de achterdeur, geen enkel idee heeft van wat er met Mark gebeurd zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.5 en p.10). U verklaart eveneens geen enkel contact meer met hem te hebben gehad na het incident, en u geeft als verklaring hiervoor dat u uw gsm zou hebben weggegooid toen u wegluchtte van de politie (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U beweert niet in het bezit te zijn van enige andere contactgegevens van Mark zoals een email adres of zijn adres in Engeland, hoewel jullie toch meer dan twee jaar een relatie zouden hebben gehad. Het is opmerkelijk dat u blijkbaar geen enkele poging hebt ondernomen om te weten te komen wat er met Mark gebeurd zou zijn na het incident met de politie, tijdens de drie weken dat u bij uw vriend (A.) verbleef na dit incident, des te meer omdat u meerdere malen tijdens het gehoor beweert dat u oprechte gevoelens had voor Mark (zie gehoorverslag CGVS, p.10-12), en ook omdat de advocaat van uw vriend (A.) blijkbaar toch in het bezit is geraakt van het opsporingsbevel tegen u gericht, en dat u aan het CGVS overmaakte, dat hij zou zijn gaan halen in het politiekantoor (zie gehoorverslag CGVS, p.4), wat er op wijst dat uw vriend (A.) toch contacten of mogelijkheden had om meer te weten te komen over wat er met Mark zou gebeurd zijn. Bijgevolg kunt u dan ook niet overtuigen wat uw beweerde homoseksuele relatie met Mark (W.) betreft.

Voorts is uw kennis van de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst niet overtuigend. U beweert geen andere Gambiaanse homoseksuelen te kennen in uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, p.12), en u geeft als verklaring hiervoor dat je heel moeilijk kan zien of iemand al dan niet homoseksueel is in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.12), hoewel u eerder tijdens het gehoor toch aangaf dat er buitenlandse toeristen naar het restaurant kwamen, waar u werkte, en dat u toen wel kon zien of ze al dan niet homoseksueel waren, en indien het inderdaad homoseksuele toeristen betrof dat u met hen uitging in pubs (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U beweert verder geen ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen te kennen in uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U verklaart eveneens geen andere homoseksuelen in Gambia te kennen die problemen zouden hebben gehad omwille van hun seksuele geaardheid, hoewel u er onmiddellijk aan toevoegt dat de president homoseksualiteit verbiedt (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Wanneer u gevraagd wordt of u in Gambia veroordeeld kan worden omwille van homoseksualiteit, antwoordt u dat je niet enkel voor de rechtbank kan gebracht worden, maar dat ze je zelfs kunnen doden (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd naar de mogelijke straffen als gevolg van homoseksualiteit, antwoordt u opnieuw dat u gedood kan worden (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Wanneer u tenslotte

gevraagd wordt of er een wet is die homoseksualiteit verbiedt in uw land van herkomst, antwoordt u dat u het niet weet, maar dat de president dit zo gezegd heeft, en dat de wil van de president wet is (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er nochtans een wetsartikel in het Gambiaanse strafwetboek bestaat dat homoseksualiteit bestraft met een gevangenisstraf van 14 jaar (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Dat u niet op de hoogte bent van het exacte wetsartikel dat zulk gedrag bestraft, is nog te begrijpen, maar dat u niet weet welke straf u riskeert in uw land van herkomst omwille van uw homoseksuele geaardheid is toch merkwaardig. Van iemand die beweert reeds homoseksueel te zijn sinds zijn 14de, en die zijn land van herkomst ontvlucht is net omwille van zijn seksuele geaardheid, mag toch verwacht worden beter op de hoogte te zijn van de mogelijke straffen die hij riskeert in zijn land van herkomst. Dat uw advocaat op het einde van het gehoor wel de mogelijke straf aanhaalt die u in Gambia riskeert, verandert niets aan het feit dat u hier zelf blijkbaar niet van op de hoogte was. Wanneer u tenslotte gevraagd wordt of u weet of homoseksualiteit al dan niet toegelaten is in België, antwoordt u dat u het niet wist, en dat u dacht dat het zoals in Gambia was, maar dat uw sociaal assistent uiteindelijk verteld heeft dat het wel degelijk toegelaten is in België (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Ook dit antwoord is enigszins opmerkelijk omdat u beweert een relatie te hebben gehad met een persoon uit Groot-Brittannië, waar de situatie toch enigszins anders is voor homoseksuelen dan in uw land van herkomst. Redelijkerwijze zou men toch mogen verwachten dat u het hierover zou gehad hebben met uw beweerde vriend Mark. Het is dan ook vreemd dat u in eerste instantie dacht dat de situatie in België, toch ook een Europees land, dezelfde zou zijn als in Gambia, en dat u op zijn minst niet de bedenking zou hebben gemaakt of homoseksualiteit in België, net zoals in Engeland, al dan niet toegelaten is. Derhalve weet u niet te overtuigen betreffende uw kennis van en interesse in het homoseksuele milieu, noch betreffende de mogelijke gevolgen van dergelijk gesteld gedrag in uw land van herkomst.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en uw beweerde relatie met Mark (W.), en bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde homoseksualiteit.

U legde tot slot nog een aantal bedenkelijke verklaringen af die van die aard zijn de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder te ondermijnen. Zo verklaart u meerdere malen tijdens het gehoor dat homoseksualiteit niet toegelaten is in Gambia, dat je je homoseksualiteit er niet openlijk kan beleven en dat je zelfs niet tegen je beste vriend kan vertellen dat je homoseksueel bent (zie gehoorverslag CGVS, p.5 en p.8). Deze verklaringen in acht genomen is het merkwaardig dat u tot tweemaal toe samen in een kamer in een guesthouse, 'Easy Time', zou verbleven hebben samen met Mark, toen hij op vakantie was in Gambia in 2008 en 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wanneer de interviewer u vervolgens vraagt of het geen risico was om samen met Mark in een kamer te verblijven in een guesthouse, antwoordt u dat u niet aan de risico's dacht en dat u ervan genoot (zie gehoorverslag CGVS, p.7), wat helemaal niet in overeenstemming is met uw verklaringen als zou u in Gambia zelfs niet tegen je beste vriend kunnen vertellen dat je homoseksueel bent en dat je je homoseksualiteit er moet verbergen. Daarenboven verklaart u tijdens het gehoor dat u de avond van het incident met de politie samen met Mark terugging naar jullie kamer en dat jullie nog wat plezier maakten, en elkaar zelfs kusten, op het balkon van jullie kamer in het guesthouse (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Het is niet erg aannemelijk dat u dergelijk risicovol gedrag zou stellen in een omgeving en maatschappij waar homoseksualiteit niet toegelaten is, zoals u zelf een aantal keer aangeeft tijdens het gehoor. Bovendien verklaart u tijdens het gehoor ook dat, vóór het incident met de politie, al een aantal personen vermoedens hadden over uw relatie met Mark, omdat jullie in 2008 twee weken samen doorbrachten in een kamer in een guesthouse (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U beweert zelfs dat u hierover op straat werd nageroepen (zie gehoorverslag CGVS, p.8), wat het nog minder aannemelijk maakt dat u in 2010 opnieuw zulk risicozoekend gedrag zou stellen door in hetzelfde guesthouse samen een kamer te huren, en op het balkon plezier te maken en elkaar zelfs te kussen. Bovendien, gezien uw verklaring als zouden er voor het incident met de politie in 2010 al bepaalde personen vermoedens hebben gehad betreffende uw homoseksuele geaardheid en dit ook openlijk hebben geuit, is het vreemd dat u nooit problemen zou hebben gehad omwille van uw homoseksualiteit vóór uw vlucht naar het buitenland in 2010, zoals u beweert tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Deze niet-aannemelijke verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel. Tenslotte legde u op het CGVS uw Gambiaanse identiteitskaart en uw Gambiaanse werkvergunning voor die u toeliet in de toerismebuurt te werken, maar uw nationaliteit en identiteit, noch uw professionele activiteiten in Gambia, worden in deze in twijfel getrokken. U legde eveneens een opsporingsbevel voor op het CGVS, tegen u gericht en uitgaande van de Gambiaanse politie. U beweert dat u dit opsporingsbevel in handen hebt gekregen via uw vriend (A.) die u dit document per post zou hebben bezorgd. Uw vriend zou uw moeder gebeld hebben waarop zij verteld zou hebben dat de politie u was komen zoeken in uw geboortedorp Sintet (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uw vriend zou daarop

zijn advocaat gecontacteerd hebben die vervolgens het desbetreffende opsporingsbevel zou gaan halen zijn bij de politie (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Op de vraag waar deze advocaat het opsporingsbevel is gaan halen, moet u echter het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Op het betreffende document is ook nergens terug te vinden welke politiedienst dit opsporingsbevel zou hebben uitgegeven. Bovendien staan er behoorlijk wat schrijffouten in het door u overhandigde opsporingsbevel. Zo staat er 'practicing' terwijl het 'practising' moet zijn, 'Gabian' in plaats van 'Gambian', 'reciding' in plaats van 'residing', en tenslotte 'Gambi' terwijl het 'Gambia' zou moeten zijn (zie administratief dossier). Dit brengt bijgevolg de authenticiteit van het document in het gedrang, aangezien men redelijkerwijze mag verwachten dat dergelijke officiële documenten uitgaande van de overheid niet zoveel schrijf- of typfouten bevatten. Bovendien wordt dit document helemaal niet ondersteund door geloofwaardige verklaringen waardoor er op zich geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Tot slot legde uw advocaat enkele internetartikelen voor die de algemene situatie van homoseksuelen in Gambia beschrijven, maar die niets zeggen over uw persoonlijke situatie en problemen in uw land van herkomst, en die bijgevolg niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker werpt op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) stelt dat de betrokkenen de substantiële gronden, die aantonen dat ze bij hun terugkeer een reëel risico lopen om onderworpen te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, moeten voorleggen en benadrukt hierbij dat het begin van bewijs kan steunen op rapporten van Amnesty International en de International Human Rights Commission. Ter staving verwijst verzoeker naar een arrest van het EHRM. Voorts verwijst hij naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 4 april 2011 aangaande Gambia.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en benadrukt dat hij, gezien zijn homoseksuele geaardheid, in geval van een terugkeer naar Gambia, het gevaar loopt te worden opgepakt en veroordeeld, temeer daar een opsporingsbevel in Gambia tegen hem loopt.

Verweerder is er niet in geslaagd het begin van bewijs te weerleggen conform de vaste rechtspraak van het EHRM.

Hiermee rekening houdend meent verzoeker dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 EVRM en moet worden vernietigd.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift strekkende hoger beroep tegen de bestreden beslissing tot het louter aanhalen van theoretische beschouwingen en het affirmeren van zijn verklaringen. Dit is echter geen dienstig verweer ten aanzien van de omstandige motivering in de bestreden beslissing die op basis van verzoekers verklaringen terecht oordeelt dat hij zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid noch zijn homoseksuele relatie aannemelijk maakt. Verzoekers verklaringen inzake de leefwereld en positie van homoseksuelen in zijn land van herkomst zijn evenmin overtuigend. Het bijgebrachte opsporingsbevel kan bezwaarlijk als authentiek worden aanzien omwille van de terecht vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing.

Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor reislustige bezoekers van het betrokken land.

De bestreden beslissing is terecht en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt, daar ze niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker ontwikkelt geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

W. MULS